

RUNE

*

MARITGEN MATTER

Copyright: Maritgen Matter, Amsterdam 2020

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

'Vôtre âme est un paysage choisi...'

Paul Verlaine

DE TE VELE TREE

Met ontbloot bovenlijf loopt hij zijn huis uit, Maurice – en gooit zijn vaal geruite overhemd over de geteerde balk, bij de zadels.

Met één hand aan de oude, verzakte muur daalt hij het leistenen trapje af, naar de stal in de aangrenzende ruïne. Hij buigt zijn lange, lenige lichaam als hij de uit zijn voegen hangende staldeur binnengaat, die lang geleden door kleine, gedrongen Çevenolse boeren gemaakt is.

Zijn donkere ogen zoeken.

In het slaapdrongen duister neuriet hij niet-bestaande woorden om haar te lokken; warme mestlucht dringt diep in zijn neusgaten en verspreidt een prikkelende warmte achter zijn ogen. De schapen dringen dicht tegen elkaar op en blaten gesmoord in elkaars vacht. Hij heeft haar gezien: ze keek hem aan.

Maurice neemt het dier bij een pluk wol in de nek vast, duwt het naar een aangrenzend hok, gaat zitten op een houten bank en draait het schaap met één zwaai op haar rug, tussen zijn benen. Hij strijkt de kop omhoog, kijkt in de pauwblauwe pupillen en fluistert haar toe:

'Oui, ma belle. Oui, ma cocotte.'

Het schaap slikt en knippert; beweegt zich niet.

Met zijn vrije hand trekt Maurice een mes uit de schacht van zijn laars.

Vier verwijde pupillen kijken verwonderd in elkaar.

De scharlaken streep dwars over de keel treedt onmiddellijk buiten zijn oevers; over zomer- en winterdijken het witte, dichtbegroeide

land in. Het schokken vangt hij op met zijn knieën en hij zingt zacht. (Weet hij wat hij zingt?)

Rune telt de treden van de trap: naar boven is het er een meer dan naar beneden.

Ze doet haar sandalen uit om de steentjes onder haar voeten te voelen rollen. Ze zijn niet mooi genoeg om op te rapen en mee te laten reizen in haar handpalm; ze mogen knarsen en kietelen onder haar voetzool. Meer niet. En voor straf moeten de korreligste steentjes weggegooid worden met een harde tik (raak-raak-mis-raak-mis-mis-raak) – tegen de staldeur. Die opengaat.

'Bonjour ma petite!' zegt Maurice. Zijn onderarmen glanzen verschrompeld helderrood in het zonlicht.

Rune bestaat alleen uit ogen. Maurice veegt zijn handen af aan zijn broek, steekt alle tien zijn vingers gespreid in de lucht en zegt:

'... ?'

Ze heeft het niet gehoord, want ze kijkt.

Bloed.

Op zijn handen en zijn armen, op zijn borst. En door het vegen ook op zijn bovenbenen. Hij lacht.

Rune gooit haar laatste steentje naar hem toe en draait zich resoluut om, naar de trap. Ze denkt aan de frambozen die boven in de moestuin groeien, en aan de dieprode vlekken op je handen als je er te hard in knijpt.

Op de bovenste, te vele tree kijkt ze naar beneden: een lachende, rode Maurice bukt zich naar haar gegooide steentje en laat het tussen zijn tanden knarsen. Rune kijkt de andere kant op, maar ze ziet uit haar ooghoek dat hij grijnzend en op handen en voeten naar de trap komt kruipen.

Rune lacht niet, ze staat te hoog. Het vel op haar benen prikt.

'Vattán!' roept ze naar beneden; want dat helpt soms tegen Franse honden. Maurice gromt en kruipt tegen de eerste treden op met rollende ogen. Rune's vinger priemt de diepte in.

'Foelëkan!'

Dat is ook Frans. Maar het helpt niet. Aan haar hoogste tree genageld blijft Rune kijken hoe hij grommend op bebloede poten naar boven klimt – het grauwe, bange steentje tussen zijn witte tanden. Het is Maurice niet.

'Maurice!'

De echte Maurice staat op en loopt naar boven, waar hij Rune met een zwaai rond zijn heup meeneemt – spartelend en giechelend, tot op het hoge gras. Dan is hij weer gewoon de arme prins die schapen moest hoeden van zijn vader, de boze koning. Hij legt het steentje aan haar voeten en loopt lachend naar de roestige buitenkraan, die hij piepend opendraait. Rune pakt het steentje op en laat het in haar zak glijden. Het mag voortaan mee op reis.

Maurice wast haar handen in de zijne: het bloed verdwijnt onder de koude waterstraal. Zijn ogen staan ernstig.

'T'avais peur?' vraagt hij, op zijn hurken.

Hij droogt hun vier handen af met zijn overhemd, dat naar paard en hooi ruikt. Rune weet wat 'peur' betekent en schudt van nee, haar lippen stijf op elkaar. Maurice strijkt even door haar blonde haren.

'On fait une petite fête, ce soir,' zegt hij.

Zijn ogen twinkelen als zwarte lichtjes in de hare.